

nansudvalget foreslaar at henvise til Finansministeren, skal jeg tillade mig at henvende det høje Tings Opmærksomhed paa, at Udvalget over for et Andragende, som ikke er henvist, nemlig det Andragende, som findes under Betænkningen Nr. 26 fra Bestyrelsen for Danmarks Fiskehandlerforening om en forkortet Leveringsfrist for forsk Fisk paa Jærnbannerne, har fundet Anledning til, da Andragendet angaar en saa stor og vigtig Sag som Forsendelse af Fisk, at lade aftrykke i Betænkningen et Bilag, som indeholder et Svar fra Jærnbanebestyrelsen paa de Anker, Andragendet fremsætter. Jeg tillader mig at gøre opmærksom herpaa, fordi det i Almindelighed ikke er Skik at aftrykke Bilag i Betænkningen.

Det eneste Andragende, jeg altsaa paa Udvalgets Vegne under dette Afsnit har at omtale, er fra forhenværende menig P. Pedersen Øhlenschlæger af Sønderby, Grindsted Sogn, om Invalideunderstøttelse. Det oplyses i Andragendet, at Andrageren har gjort Krigstjeneste i 1848. Han har først deltaget i Træfningerne den 3dje og 13de April 1849, været med ved Fredericia den 6te Juli 1849 og ved Isted den 24de og 25de Juli 1850. Det er altsaa en Mand, som vi maa indrømme har lugtet Krudt, da han har været med i de vigtigste Slag i de 3 Krigsaar. Nu oplyses det i Andragendet, at efter eget Ønske kom han ikke paa Lasaret, da han havde faaet et Strejfskud; han deltog fremdeles i Felittoget, indtil han blev hjemsendt. Han har i lang Tid ikke haft Men af Saaret, men med Aarene er det blevet værre og værre, som det almindelig er Tilfældet, de ældre ere altid udsatte for stærkere at føle Smertene, og af den Lægeattest, der foreligger fra en Distriktslæge i Grindsted, der hedder Baker, ses det, at Bevægelsen i Albueledet er indskrænket som Følge af Saaret, idet han ikke kan bøje den venstre Arm i samme Udstrækning som den højre, ligesom han ogsaa til sine Tider lider af Smarter i samme. Udvalget har derfor ment, at her var Anledning til at opfordre Finansministeren, som i Henhold til den ny Lov er bemyndiget til at opfylde vedkommendes Andragende, til at gøre det, og vi bede Tinget om at hjælpe os til at rette en saadan Opfordring til Finansministeren angaaende denne brave gamle Mand, der i saa høj Grad har været med i Krig og der er bleven saaret. Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale Udvalgets Indstilling. Der er under dette Afsnit et Ændringsforslag, men det skal

jeg ikke komme ind paa, før jeg har hørt Forslagsstilleren motivere det.

**R. Nielsen:** Som den ærede Ordfører udtalte, har jeg tilladt mig at stille et Ændringsforslag uden for Betænkningen om en Invalideunderstøttelse. Det er en gammel Sag, som har været fremme adskillige Gange, uden at man endnu er kommen til nogen Løsning. Den var fremme samme Aar, vi fik Loven af 27de Februar 1897, men før Loven traadte i Kraft. Der forelaa da de samme Oplysninger som nu, men det blev den Gang gjort gældende, at man ikke kunde gøre noget efter den bestaaende Lov af 1889, man maatte vente, til den ny Lov kom, saa kunde der være Haab. Det blev udtalt af den ærede Ordfører og den daværende Finansminister. Den paagældende søgte saa paa ny, men har hidtil søgt forgæves. Han har nu atter bedt mig indbringe Andragendet, hvad jeg ikke har villet undslaa mig for, da jeg føler mig overbevist om, at hvis der i det hele taget skal være nogen sund og fornuftig Mening i den Lovgivning, vi have vedtaget atter og atter med bestemte Formaal for Øje, bør denne Mand komme i Betragtning og have Understøttelse. Som ærede Medlemmer vide, har den mangeaarige Ordfører i disse Sager Gang efter Gang endog ret skarpt betonet, at de Forudsætninger, man mente, der laa i Loven af 1889 ikke vare opfyldte ved Lovens Gennemførelse, og denne Opfattelse har ogsaa ført til, at man i 1897 fik en ny Lov, hvori det udtrykkelig blev bestemt, at Bevisbyrden for Aarsagsforbindelsen hæves, saa at Manglen paa Bevis nu ikke længer skulde være hindrende, naar man ellers fik det Indtryk af den givne Fremstilling, at den vedkommende havde faaet sin Skade under Udøvelsen af sin militære Tjenesteplygt, og Skaden var af en saadan Beskaffenhed, at den nedsatte hans Erhvervsevne i væsentlig Grad. Den omtalte Mand, Jakob Simmelkær Sørensens, blev i 1893 indkaldt til 22de Bataillon for at aftjene sin Værneplygt, og medens han var der, fik han Aareknuder paa det højre Ben. Han henvendte sig til Lægen uden dog at blive undersøgt, idet denne henviste til, at kun ved civile Folk gjorde man sligt over for saadanne Smaating. Dette staar ikke udtrykkelig nævnt, Manden har heller ikke refereret det Udtryk til mig, men det var naturligvis den Tanke, der maatte ligge i Lægens Vægring. Der gik ikke Hul paa Benet, og da Militærtjenesten kort efter hørte op, blev han hjemsendt. Fra Oktober 1893 til Sep-